

Kasvattajahaastattelu

Kennel von Jungfruborg

Teksti: MINNA ÄNGESLEVÄ

Kuvat: VON JUNGERUBORG -ARKISTO

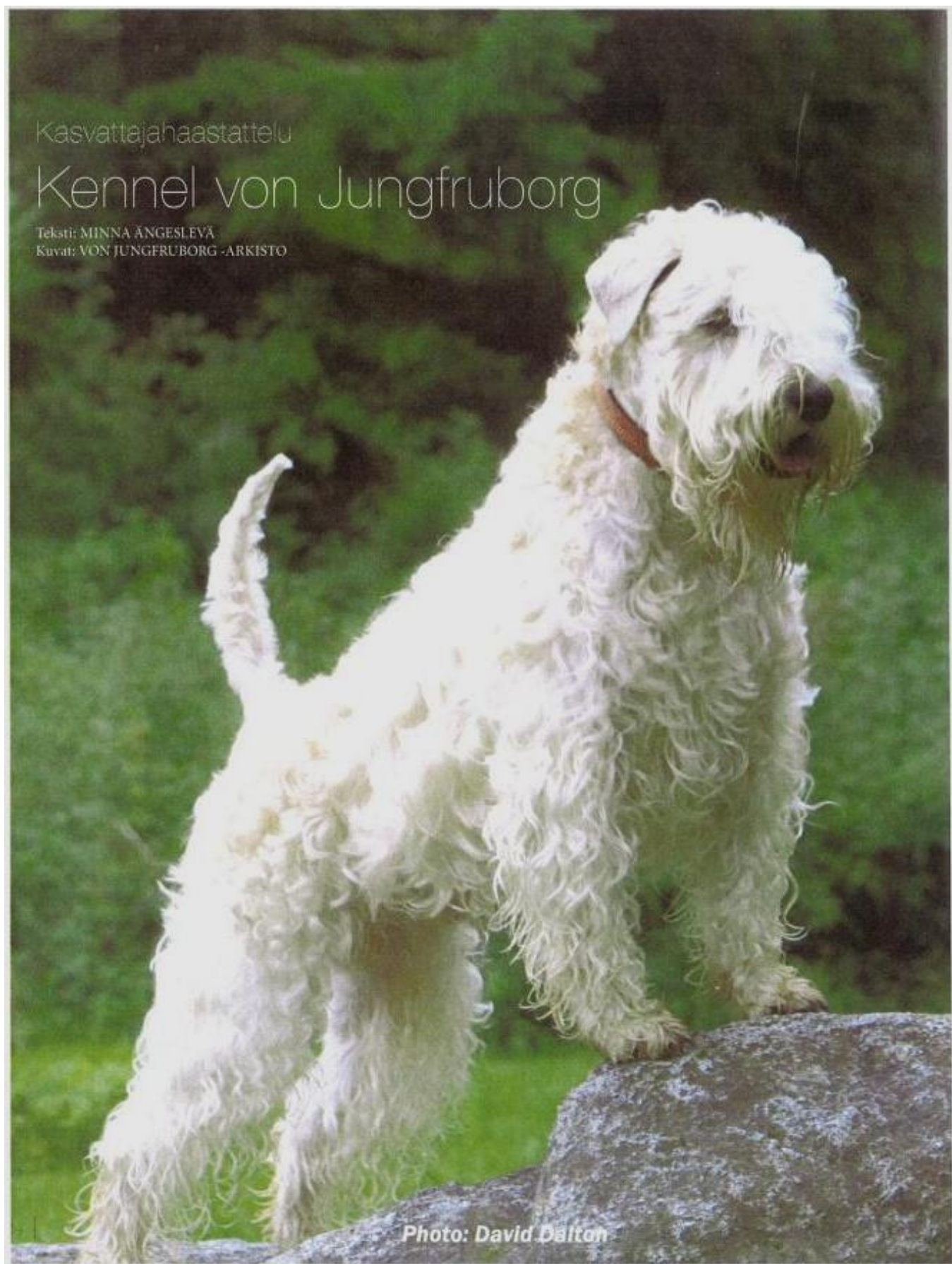

Photo: David Dalton

Kurth Silorinne sai kenneltoiminnan isänperintönä. Oman rotunsa vehnäterrierin Kurth ja Irmeli kohtasivat mökkireissulla.

Irmeli ja Kurth Silorinne ja viime syksyn Golden-pentue. Vasemmalla Isä ja poika, Sulo ja Kurth Silorinne 1965.

Isänperinnöstä omaksi jutuksi

Kurth Silorinteen kennelnimi von Jungfruborg on vanhempi kuin haltijansa. Kennelnimi rekisteröitiin Kurthin isän nimiin maaliskuussa 1952. Sulo Silorinne kasvatti 50- ja 60-luvuilla muutaman saksanpaimenkoira- ja rottweiler-pentueen.

Vaikka kasvatustyö hiipui vuosikymmeniksi, koiraharrastus perheessä jatkui. Sulo Silorinne toimi muun muassa tottelevaisuuskokeen

tuomarina, Vaasan palveluskoirakerhon tottelevaisuuskouluttajana ja läänin eläinsuojeluvälvojana.

Kurth kasvoi rottweiler Katjan kanssa. Pieni poika käytti ääntään pitääkseen itseään suuremman, mutta tottelevaisen Katjan mukanaan leikeissä. Lapsuudenkodissa oli myös kaksi saksanpaimenkoiraa, Kati ja Geisha. Kurth kulki usein isän mukana näyttely- sekä tottelevaisuusharrastuksissa.

Seurusteluaikoinaan Irmeli ja Kurth Silorinne miettivät koiranhankintaa moneen kertaan, vaihtoehtoina saksanpaimenkoira ja kultainen noutaja. Perheen kasvaessa koiranottoa piti lykätä tuonnemmas.

– Ja olihan Sulon luona koiria, joita kävimme hoitamassa tarvittaessa, Kurth kertoo.

Ensimmäinen vehnäterrieri perheeseen tuli vuonna 2003. Rodun olemus oli jäänyt Kurthin mieleen jo 80-luvulta, jolloin perheen saa-

Tosca mietteissään Tystabergassa Ruotsissa.

rimökin rantaan tullessa veneessä tepasteli iloinen, terhakas, liehuvaturkkinen koira.

Ennen veneilevän vehnän kohtaamista, Kurth ei ollut rodusta kuullutkaan. Vuosien mittaan hän hankki vehnästä tietoa ja kun perhe muutti maalle, oli vihdoin mahdollisuus hankkia rodun edustaja itselle.

Kurth halusi jatkaa isän aloittamaa kenneltoimintaa, niinpä hän herätteli von Jungfruborg-kennelnimien ruususen unestaan. Kurth sai kennelnimen itselleen vuonna 2005, ja Kurth ja Irmeli suorittivat kasvattajakurssin. Koira-harrastukseen ja uuteen rotuun oli tarkoitus paneutua tosissaan.

Näyttelyihin etäisyyksistä huolimatta

Harkitun etsiskelyn jälkeen sopiva vehnäpentue löytyi Musca-Rosán kennelistä. Musca-Rosán Tracyn eli Toscan mukana tuoreet vehnäharrastajat saivat kasvattajalta Tarja Kallströmiltä nipun hyviä vinkkejä ja opastusta vehnäterrierin hoitamiseen.

Toscan kanssa Silorinteet innostuivat koiranäyttelyistä. Laihialta näyttelyihin on useimmiten satojen kilometrien matka.

– Otamme näyttelymatkat loman kannalta, vaikka joskus onkin raskasta lähteä aamuyöllä tien päälle. Usein mukana on ystäväpariskunta, jolla on portugalinvetikoiria, Kurth kertoo.

Parhaimmillaan näyttelyreissuja on vuoden aikana kertynyt kotimaassa 27. Sen päälle tulevat vielä ulkomaanmatkat. Harrastus on kirjaimellisesti vienyt mukanaan.

Ahkeran näyttelyharrastuksen ohessa perheen koiramäärä on kasvanut nopeasti. Tosca sai olla ainoana koirana reilut kaksi vuotta, mutta sitten alkoi tapahtua.

Silorinteet olivat jo pitempään etsiskelleet vehnäurosta, mutta Suomesta ei sukutaulutaan sopivaa tuntunut löytyvän.

– Sitten törmäsimme Vaasassa ystäväämme, joka oli viemässä paikalliseen sanomalehteen ilmoitusta Ruotsissa myytävänä olevista vehnäterrierin pennuista. Otimme siitä paikasta yhteyttä Dog Rose Gold -kasvattajaan Lillemor Häglundiin.

Siinä pentueessa kohtasivat sopiva sukutaulu, sekä luonteeltaan ja rakenteeltaan mukavat vanhemmat.

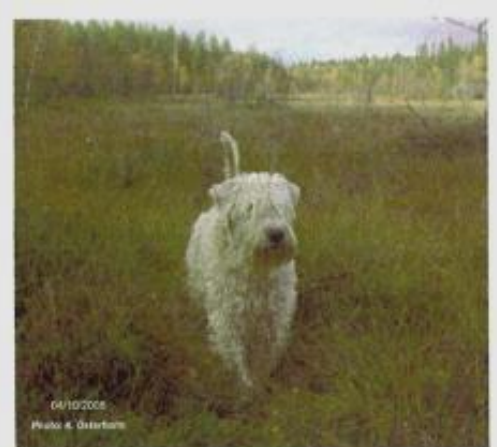
Tyson, Dog Rose Gold Garibaldo, saapui Laihialle syksyllä 2006. Parin vuoden kuluttua laumaan liittyi Ruotsin-tuonti Fiesta, Lakkas Fiesta. Siinä välissä syntyi ensimmäinen von Jungfruborg-pentue.

Syksyllä 2010 syntyneistä kahdesta pentueesta kotiin jäivät uros Ceasar ja narttu Candy eli von Jungfruborg Ceasar ja Caramel. Samana vuonna laumaan liittyi Silorinteiden pojan, Matiaksen, portugalinvetikoiria Jade.

Tätä nykyä Laihian Vedenojan koiralaumassa heiluu siis kuusi häntää. Lisää säpinää pihamaalle tuo siellä aika ajoin piipahtava sijoitusnarttu Daisy, von Jungfruborg Bella Donna. – Kahta sijoitusnartuista tapaamme harvakseltaan pitkien välimatkojen vuoksi. Vaasassa osaomistuksessa olevaa Extra's Echoa, puoli-toistavuotiaista Ruotsista tuotua urosta, sekä samassa perheessä asuvaa entistä sijoitusnarttua Bellaa näemme useammin.

Kurth ja perheen vehnälauma.
Syksyisellä suolla Bella, von Jungfruborg Arabella.
Lakkas Fiesta poseeraa.

04/10/2008
Photo © Osterham

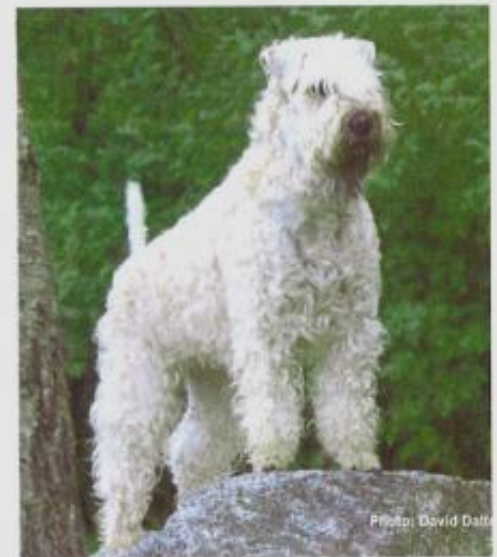

Photo: David Dalt

Ruusuja ja ruusunpiikkejä

Pentuja von Jungfruborg-kennelissä ovat ehtineet saada Tosca, Fiesta sekä Toscan tytär Bella, von Jungfruborg Arabella. Kasvatustyön ensimmäiset etapit osoittivat Silorinteille, ettei ruusun unesta herätetty kenneltoiminta ollut ruusuilla tanssimista.

Tosca astutettiin ensimmäisen kerran kaksivuotiaana, mutta se jäi tyhjäksi. Tulosta ei tuottanut toinenkaan yritys. Kaiken kukkuraksi Tosca sai kohtutulehduksen.

– Tunsimme kyllä pientä pettymystä, joka kuitenkin kannusti meitä yrittämään vielä uudestaan. Päätimme vielä yrittää Toscan astutusta, koska vastoinkäymiset eivät selvästikään johtuneet Toscasta vaan uroksesta.

Pennutusta hankaloitti sekin, että Toscalla on juoksu vain kerran vuodessa.

Mutta vaikeuksien kautta voittoon: Toscan ja Tysonin pennut, ensimmäinen von Jungfruborg -vehnäpentue, syntyi syksyllä 2007.

– Pentujen syntymä on aina täynnä suuria tunteita. Jokainen omaan käteen syntynyt pentu

jättää yksilöllisen muiston. Ja pennuista kehittyvät omia valloittavia yksilöitään, joista kasvatustajalla on suuri vastuu ja huoli, Kurth pohtii.

Silorinteet pyrkivät sijoittamaan lomansa niin, että jompikumpi on aina kotona, kun siellä kasvaa pentuja.

– Kun pennut syntyvät, päivystämme vuorotellen lähes ympäri vuorokauden pentulaatikon äärellä. Jos jotain ikävää sattuisi, huolimattomuudesta voisi syyttää vain itseään.

Valvomista riitti esimerkiksi silloin, kun Toscan toinen pentue ei päiviä jatkuneista poltoista huolimatta ottanut syntyäkseen. Yövalvomisen jälkeen lähdettiin sitten eläinlääkəriin Vaasaan.

Röntgenkuvista selvisi, että ensimmäisenä tulossa ollut pentu oli huonossa asennossa ja ehkä kuollut. Tosca sai rauhoittavia ja polttoja edistäviä lääkkeitä leikkausta varten.

Tunnin ulkoilun ja odottelun jälkeen, juuri kun Toscaa jo vietäin leikkauspöydälle, synnytys alkoi edetä normaalisti. Eläinlääkəriin vastaanottohuoneeseen syntyi päivän mittaan

kuusi kaunista vehnäpentua, kaikki eläviä ja hyväkuntoisia.

Luonteet testissä

Mukavaa seurattavaa pentulaatikon äärellä oli puolestaan silloin, kun Fiesta sai ensimmäisen pentueensa. Kymppiin arvoisesti emon tehtävästä suoriutunut Fiesta otti lapsistaan heiveröisimmän erikoishoitoon. Kun toiset pennut nukkuivat, kantoi Fiesta pienimmän suussaan erilleen muista ja syötti sitä antaumuksella. Ja niin vain pikkuinen alkoi saada kiinni isompia sisarusiaan.

– Pentuja tarkasti seuraamalla myös pystyimme samalla huomioimaan niiden kehitystä ja myöhemmin luonne-eroja, Kurth sanoo.

Ennen luovutusta Irmeli ja Kurth tekevät pennuille pienimuotoisen pentutestin, jonka perusteella he arvoivat pennun luonnetta osatakseen antaa sen sopivaan kotiin.

– Se onkin päätöksistä suurin ja vaikein. Tärkeintä on, että pentu saa rakastavan kodin. On hyvä jos ostajalla on kokemusta koiran pidosta ja hoidosta ja hän on tutustunut vehnärierin rotumäärittelyyn.

Markus ja Kurth Silorinne kehässä von Jungfruborg Bella Donnan ja Caramelin eli Daisyn ja Candy'n kanssa Vaasan näyttelyssä 2011.

Pentutestin kasvattajat tekevät rauhallisessa, mieluiten pennuille tuntemattomassa paikassa. Pentu testataan ilman valmisteluja tai harjoitusta. Testistä selviää sosiaalinen kiintymys, valmius seurata ihmistä, dominanssi, sekä arvoasema.

– Kirjaamme saadut tulokset. Testit antavat vinkkiä perusluonteesta.

Silorintet haluavat tavata kaikki pennunostajat kasvotusten ennen pentuvarausta. Jos kemia ei pelaa tai hälytyskellot soivat jostain syystä, kauppoja ei synny.

– Parempi on olla liian varovainen kuin katua myöhemmin.

Intuitio pennunostajien valinnassa on osoittautunut oikeaksi. Kasvateille on löytynyt hyvät kodit.

– On aina mukava kuulla, että kasvattien omistajat ovat tyytyväisiä koiriinsa. Meitä ilahduttaa aina, kun joku soittaa tai lähettää kuvia ja kuulumisia. Iloa tuottaa myös kasvattien menestys maailmalla.

Kurth on perustanut Facebookiin kennelin oman keskustelufoorumin, jossa jungfrubor-

gilaiset pääsevät juttelemaan keskenään ja vaihtamaan kuulumisia.

– Pyrin kannustamaan kasvattien omistajia ja olemaan aina tavoitettavissa ja apuna kykyjeni mukaan. Koirien kanssa pitää tehdä paljon työtä, eivät ne itsestään synny tähdeksi taikka yhteiskuntakelpoisiksi koti- ja harrastuskoiriksi, tähdentää Kurth.

Koko perheen harrastus

Koirista on tullut Silorinteen perheelle yhteinen harrastus. Yhdessä Irmeli ja Kurth pohtivat jalostusyhdistelmät ja suunnittelevat näyttelyreissut. Irmeli huolehtii koirien turkeista ja hieronnasta, Kurthilla on päävastuu yhteydenpidossa kasvattien omistajiin.

Kolmesta pojasta vanhin, Kristian, on suunnitellut kennelin kotisivut. Vehnätyttö Daisy on puolestaan sijoituksessa Markuksella ja hänen avopuolisollaan. Nuorinmainen Matias on usein mukana näyttelyissä apumiehenä tai esittämässä omaa koiransa Jadaa.

Koirien myötä Kurth ja Irmeli ovat saaneet paljon ystäviä sekä kotimaassa että ulkomailla. Kurth sanoo aina saaneensa vastauksia kysymyksiinsä ja tarpeellista tietoa ja tukea toisilta kasvattajilta.

– Kokeneiden kasvattajien tiedot rodusta ovat todella arvokkaita.

Silorintet käyttävät monia kotimaisia kasvattajia hyvästä yhteistyöstä sekä trimmausavusta omasta kasvattajasta etäällä asuville kasvateille. Kontakteja on ehtinyt syntyä myös ulkomaille, pääasiassa Ruotsiin ja Norjaan.

– Fiestan kasvattajasta Hilde Nybomista on meille ollut suurta apua. Keskustelemme ja kerromme usein kuulumisia sähköpostitse, Kurth sanoo.

Nybom on erittäin perehtynyt rotuun, kirjoittanut siitä kirjankin, ja toimii tällä hetkellä Ruotsin rotujärjestön sihteerinä. Nybom hankki aikanaan ensimmäisen vehnäterrierinsä Suomesta, Teinikedon kennelistä.

Silorintet ovat kutsuttuina vieraina osallistuneet muun muassa Tromsø'n vehnäterrierikerhon kokoukseen ja illanviettoon Pohjois-Norjassa.

– Samojen rodun ongelmien kanssa painitaan niin Norjassa kuin meilläkin. Norjassa ongelmana on, ettei rotujärjestö saa aina tietoa sairastuneista koirista, eikä tapauksia ole riittävästi kirjattu ylös. Norjalaisten mielestä meillä on asiat hoidettu hyvin ja he pyrkivätkin järjestämään sairaista ja sairauden kantajista vastaavanlaisen tietokannan kuin meillä, Kurth kertoo.

Upeana kokemuksena Silorintet pitävät myös osallistumista portugalinesikoirien erikoisnäyttelyyn Ruotsissa, sekä sen jälkeen Jaden kasvattajan järjestämiin juhliin. Juhlissa olivat mukana myös näyttelyyn englantilaiset tuomarit, joiden kanssa syntyi mielenkiintoisia keskusteluja.

*Pentujen syntymä on aina täynnä suuria tunteita.
Jokainen omaan käteen syntynyt pentu jättää
yksilöllisen muiston.*

Von Jungfruborg Ceasar 2011.

Suomessa valveutuneet kasvattajat

Silorinteiden kasvatustyön tavoitteena on säilyttää ja kehittää rotumääritelmän mukaista vehnäterrieriä. Jalostusyhdistelmässä vanhempien tulee olla ulkonäöltään ja luonteeltaan rotumääritelmän mukaisia, rotunsa hyviä edustajia. Yhdistelmän täytyy olla selainen, josta kasvattaja olisi valmis ottamana koiran itselleen.

– Painotamme yhdistelmissä sukutaulua ja luonnetta, sekä terveyttä. Turkkityyppi ei ole pääasia, kunhan se on rotumääritelmän mukainen. Turkkityypeistä on kasvattajilla ja tuomareilla erilaisia mielipiteitä. Rotumääritelmässä sanotaan, että turkin pitää olla pehmeän ja silkkisen tuntuinen. Sen tulee laskeutua kyljissä ja jaloissa laineikkaana. Molemmat turkkityypit ovat hyvin hoidettuina mielestäni kauniita, Kurth sanoo.

Silorinteiden mielestä suomalaisten vehnien taso on hyvä, ja se on heidän seuraamanaan aikana parantunut. Kasvattajat ovat valveutuneita. Näyttelyissä käynnit ovat lisääntyneet, ja hyviä junioreita on Kurthin mukaan nyt kasvamassa.

– Vehnien rakenne on mielestäni hyvä. Näyttelykehissä olen kiinnittänyt huomiota narttujen kokoon. Kehissä on usein pienikokoisia narttuja, mutta alarajaahan ei ole rotumääritelmässä määritelty. Mielestäni jalostuskoirien kokoa pitäisi miettiä, Kurth näkee.

Luonne on erittäin tärkeä osa tasapainoista ja onnellista koiraa.

– Luonteen eteen täytyy tehdä herkeämättä työtä ja kasvatusvalintoja.

Vuosien mittaan Silorinteet ovat yllättyneet siitä, kuinka paljon aikaa kasvatusharrastus vie.

– Kasvatuksessa on ajateltava monia seikkoja, kuten rodun tulevaisuutta ja geenikantaa. Näiltä osin kasvatus on haastavaa ja vaikeaa. Parhaimmillaan se on silloin, kun syntyy terveitä ja hyväluonteisia koiria, jotka sopeutuvat juuri sellaiseen elämään, jota omistajat niille tarjoavat, sanovat Silorinteet.

Häkellyttävä erkkaripäivä

Näyttelykehissä viime vuosi oli täynnä tähtitihettä. Vuoden huipentuma oli Tysonin näyttelyn kaunein -voitto rodun erikoisnäyttelyssä ja koiran nousu vuoden parhaaksi vehnäurokseksi. Erikoisnäyttelyssä Tysonin tytär Kaapelinkulman Milja oli rodun paras narttu, ja junioreissa pöydän putsasivat Toscan lapset Candy ja Ceasar: Candy oli paras vehnäjuniori ja Ceasar paras junnu-uros.

– Se päivä oli häkellyttävä ja jää kyllä ikuisesti mieliimme.

Kuluva kesä on Silorinteille vilkasta näyttelykautta, onhan perheessä nyt monta nuorta koiraa ja kaikki kasvatit parhaassa iässään. Kasvattien omistajistakin on osa kiinnostunut

*Painotamme
yhdistelmissä
sukutaulua ja
luonnetta, sekä
terveyttä.*

näyttelyistä, ja koirat ovatkin saavuttaneet jo hyviä tuloksia.

Näyttelyiden lisäksi Silorinteiden muut harrastusmuodot ovat tällä hetkellä kotitoteutettavissa ja lenkkeilyä.

– Mieli kyllä tekisi myös agilityä, jos aikaa vain riittäisi. Vesikoiran kanssa sopiva harrastus olisi vesipelustus.

Seuraavat von Jungfruborg-pennut on suunnitella ensi vuodelle. Silloin jälkikasvua ovat saamassa Hulda eli von Jungfuborg Cleopatra sekä Fiesta ja ehkä Daisykin. Parhailaan Kurth ja Irmeli pähkäilevät nartuille sopivia uroksia.

Ajatuksena Silorinteillä on teettää pääasiantoisesti yksi pentue yhden-kahden vuoden välein.

– Seurailemme myös ulkomaisten kasvattajien suunnitelmia, josko sieltä löytyisi joku mielenkiintoinen yhdistelmä, josta voisimme hankkia tuontikoiran ja näin saada uutta materiaalia.